

РЕШЕНИЕ

№ 314

гр. София, 18.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9114** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 - 228 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

С решение от 03.08.2021г., постановено по НАХД № 5228/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-и състав е отменено наказателно постановление /НП/ № 4 от 11.02.2021 г., издадено от председател на Комисията за публичен надзор над регистрираните одитори, с което на С. А. Д. на осн. чл. 110, ал. 1, т. 2 от Закона за независимия финансов одит /ЗНФО/, вр. чл. 50, ал. 2 ЗНФО е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 /две хиляда/ лева.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от Комисията за публичен надзор над регистрираните одитори, чрез главен юрк. Д. К., в която се изразява становище за допуснати нарушения на материални и процесуалния закон. Касаторът счита за неправилен извода на първоинстанционния съд за неправилна правна квалификация на нарушението, като излага подробни съображения в тази насока. Твърди, че неправилно районния съд е приел, че е налице допуснато нарушение при налагане на наказанието. Моли за отмяна на въззивното решение и потвърждение на процесното НП.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът - Комисията за публичен надзор над регистрираните одитори се представлява от юрк.

К., която поддържа касационната жалба. Представя писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – С. Д. се представлява от адв. М., който счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС за валидно, допустимо и правилно. Моли съда да отхвърли жалбата. Представя писмени бележки и претендира разноски, за които представя списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като провери служебно съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебна проверка в съответствие с разпоредбата на чл. 218, ал. 2 от АПК и с оглед правомощията на касационната инстанция, съгласно цитираната разпоредба, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че в периода от 26.11.2018 г. (дата на писмо за поемане на одиторски ангажимент към [фирма], ЕИК:[ЕИК]) до 21.06.2019 г. (дата на одиторския доклад за изпълнен одиторски ангажимент към [фирма]), Д. е извършил ангажимент за задължителен финансов одит на годишния финансов отчет за 2018 г. на [фирма], при което не е получил писмени изявления от ръководството на одитираното предприятие на датата или малко преди датата на одиторския доклад.

Отчитайки тези обстоятелства и изискванията на параграфи 9-14 от Международен одиторски стандарт (М.) 580 "Писмени изявления" св. А. приела, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл. 50, ал. 2 ЗНФО и съставила срещу последния акт за установяване на административно нарушение № 5/16.09.2020 година.

Въз основа на така описания акт било издадено и обжалваното НП.

За да отмени НП, СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи в кръга на техните правомощия, но в случая е налице нарушение, изразяващо се в неправилна правна квалификация на нарушението, като е приел още, че е допуснато нарушение и в санкционната част на НП, доколкото е неясно как е определен размерът на наказанието.

Решението е правилно.

Настоящата съдебна инстанция споделя изцяло изводите на районния съд.

В случая отговорност на С. Д. е ангажирана за нарушение на чл. 110, ал. 1, т. 2 от ЗНФО във вр. с чл. 50, ал. 2 от ЗНФО.

Настоящата съдебна инстанция споделя изводите на районния съд. Нарушена според АНО разпоредба се явява тази на чл. 50, ал. 2 ЗНФО, която обаче не въвежда задължение като правило за поведение към регистрирания одитор и която норма предвид това няма как да бъде нарушена от регистрирания одитор и да обоснове приложимост на санкционния състав на чл. 110, ал. 1, т. 2 ЗНФО. Нормата въвежда задължение за поведение за друг субект извън регистрирания одитор-ръководството на одитираното предприятие.

Наред с горното, следва да бъде посочено, че разпоредбата на чл. 110, ал. 1, т. 2 от ЗНФО не определя, че всяко неспазване на изисквания на приложими одиторски стандарти следва да се възприема като административно нарушение, а само такава, което повлиява отрицателно върху работата на одитора и неговото одиторско мнение. Това означава, че органът дължи конкретни мотиви, защо така визираните от него в НП неспазвания на конкретните М. повлияват отрицателно на работата на наказаното лице и на издаденото от него одиторско мнение, т.е. в какво се изразява това отрицателно влияние, за да бъде законосъобразно и издаденото на осн. чл. 110, ал. 1, т. 2 от ЗНФО едно НП, което в случая не е сторено от АНО.

Съдът намира, че така посоченото фактическо описание на нарушението не съответства на дадената за него правна квалификация и това правилно е отчетено от въззивния съд като съществено нарушение при издаване на НП. Процесът на административно наказване е строго формален, при повдигане на административнонаказателното обвинение със съставянето на АУАН следва да са изяснени въпросите, касаещи обективната страна на нарушението като бъдат посочени всички съставомерни признаци на деянието. Характерът на отговорността изключва обосноваването ѝ по тълкувателен път - чл. 46, ал. 3 ЗНА.

Горното в достатъчна степен обосновава извод за незаконосъобразност на процесното НП.

На основание на изложеното съдът приема, че решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно постановено, и като такава следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. От страна на ответника по касация е направено искане за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв., съобразно представен списък /л. 43/, но в случая не са представени доказателства за заплащането му, поради което съдът следва да остави искането без уважение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, VII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.08.2021г., постановено по НАХД № 5228/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.